Keik põllud, wäljad õnnista
Ja anna rohket leikust,
Ja nenda rahwast römusta
Kes töstwad sagge'st kaebtust.
Kui wilja annad mulla seest
Ja kallo jaggad merre weest,
Siis same rohkest toito.

Keik kurjust Ma ja liñna seest
Oh sada armust ärra!
Ja seisa igga hinge eest
Et mitte sünniks kärra.
Keik tühja kangust, kerget meelt
Ja kawwalust, ja walle-keelt,
Oh Issa, sada ärra!

Oh! lasse rahwast õppida
Keik sedda head siin tundma;
Et nemmad wõttaks leppida
Ja noppest' järrel anda! —
Siis polle karta kurja keelt;
Waid selget armastusse meelt
On iggast palleſt nähha.

Loda Jummala peäle! ta tulleb omma abbiga töeste.

Waene kangur Mart istus hakna al, kurwa melega, ja watas kirriko torni peäle, mis ta kätte paistis. Ja se olli üks pühhapääw hommiko. Keik, mehhed ja naesed, wannad ja nored, kirriko ridis, läksid kirriko pole. Kül olli Mardil iggatseminne õige, ja wägga halle meel, et ta mitte ei sanud miñna pühha kotta, sest ta olli sure waesusse pärrast omma uema kue piddant ärramüma, ja üks wanna katkend narro olli agga weel järrel.

Jah, wanna issakese meel olli kül koggoni kurb: käed ristis, pea maas, silmad tilkusid wet. Ta löi ka wahhest silmad taewa pole, agga olli kui pool surnud. Wimaks watas küllä pole, sest seält otas ta omma wanna körwast Marrit, kes olli läinud ühhe rikka mehhe jure üht pissokest wanna wõlga noudma, — sest waese mehhe riette järg polnud üksi willets, waid ka iggapäwase pallokesse luggo olli kül õiete waene: wiimsed